

nemlig hos Banken, og med Hensyn til Banken har Finantsministeriet allerede truffet en Overenskomst for at sikke sig imod deres Gjenudgivelse.

N. Sage: Det er indrømmet af den ærede Finantsminister, at det ikke er noget ligegyldigt, men et høist vigtigt Lovforslag, vi her forhandle. Jeg tør derfor antage, at det ærede Thing vil finde det rigtigt, i denne Sag saaledes som i andre vigtige at nedsætte et Udvalg. Jeg er ganske enig i det, som det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) sagde om, at det, naar det kun gjaldt om at forandre Navnet, ikke havde Meget at betyde; men vi kunne ikke negte, at, naar en Forandring i det bestaaende Møntsystem skal gennemføres i de $\frac{2}{3}$ af Landet, saa kommer det til i en temmelig høj Grad at berøre os, selv om vi undgik de dermed forbundne Omkostninger. Jeg vil ikke ønske at faae noget Deel i et Krav paa den ærede Finantsminister, og det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har, skjøndt, troer jeg, rigtignok under den ærede Finantsministers vlieblikkelige Graværelse, atter udtalt, at det blev en privat Udgift for ham, dersom han udmøntede for vort Bedkommende; (Tscherning: Det har jeg ikke sagt!) ja, saaledes har jeg opfattet det; men jeg troer dog, at vi ikke maae lade ude af Sigte de overordentlig store Omkostninger, der ere forbundne med denne Forholdsregel. Jeg haaber, at, dersom der bliver nedsat et Udvalg, den ærede Finantsminister da vil være istand til, tilnærmelsesviis at kunne angive os, hvor meget det vil kunne beløbe. (Finantsministeren: Nei!). Det er vistnok høist vanskeligt at udfinde; men jeg troer dog, at der er nogle „sagkyndige“ Folk, der ville være istand til at gjøre en Beregning, som vist ikke vil faae meget feil. Jeg vil just ikke sige, at man skal gaae efter det, der er antydet, at 12 Rbd. pr.

Individ er den circulerende Mønt. Det er vist kun et Gjæteri; men med Hensyn til Smaaamønten have vi dog nogle Data at gaae efter. Der er navnlig i et her udgivet statistisk Værk fremsat, at man ved at estertælle de kongelige Kasser fandt, at af 1,800,000 Rbd. var der ikke mere end 100,000 Rbd. i stor Mønt. Man veed, hvorledes man dengang var oversvømmet med Smaaamønt. Der er jo, hvad de kongelige Kasser angaaer, Meget forandret siden. Der er jo navnlig flere Forordninger, — hvorvidt de overholdes, veed jeg ikke — som ubelufte dem fra den allerstørste Deel af de kongelige Kasser. Derimod vide vi, at den hele Befolkning i Holsteen og Slesvig lider ganske overordenligt af fremmed Smaaamønt, og de ville komme til at finde, at, naar al den Mønt blev inddragen, saa vare de betydelig mindre velhavende, end de ere nu. Der skeer ikke saa sjældent store Betalinger i tusinddalerviis i disse Skillingen, og Tabet udgjør ikke 6 pCt.; thi de ere næsten fra 17 til 20 pCt. slettere end vore. Den ærede Finantsminister vil vist finde det rigtigt, naar jeg angiver, at al Smaaamønts Inddragelse og Omsmelting vil foraarsage et Tab af ikke under 3 pCt. for Slesvig; dette alene er vistnok en meget stor Sum. Disse Stillemonter, som tillige gaae derovre, er en af de mange Ulykker, som vi have faaet fra Tydskland; det er bekjendt, og jeg troer, det er allerede nævnet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavnns 3die Valgfreds (Rosenørn), at der er adskillige Tyrster, som have gjort det til en complet Speculation. Jeg erindrer saaledes, at dengang jeg var i Sachsen-Coburg, da havde man der netop udbræget en stor Masse af Smaaamønt for at faae den til at gaae i Nabo-staterne, hvor der netop var Mangel paa Smaaamønt; men, lige saa snart man havde faaet den vel i Gang, forbød man den som Mønt i Landet selv.